

BAŞKA

“Ayrılık ayrı,
aşk bitişik yazılır”

Kahraman Tazeoğlu

DESTEK YAYINLARI: 101
EDEBİYAT: 24

BAŞKA / KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Burcu Yaşar

Son Okuma: Betül Yılmaz

Kapak Fotoğrafçısı: Melahat Şen

Kapak Tasarım: Fikirhane

Sayfa Tasarım: Esmâ Çerçil

Destek Yayınları: Mart 2020

1.-70.Baskı: 2013

71.-107.Baskı: 2014

108.-123.Baskı: 2015

124.-130.Baskı: 2016

131.-136.Baskı: 2017

137.-138.Baskı: 2018

139. Baskı: Nisan 2020

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-9944-298-96-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

BAŞKA

“Ayrılık ayrı,
aşk bitişik yazılır”

Kahraman Tazeoğlu'ndan

ÖNSÖZ

açtığınız her sayfa yeni bir
önsözdür yaşama...

bu yüzden, hiçbir şey
yazılmayacak buraya.

*Kalabalıklar içinde kaybolup gitmeye mahkum bir kalem işçisini,
gözlerinde sakladığı yeşil nehirlerden bakarak "gören",*

Zelda Cumalıoğlu'na...

*Kitabın oluşma aşamasında her türlü kahırını çeken ve desteğini
hiç eksiltmeyen Zeynep Demirkaya'ya teşekkür ederim.*

“Ayrılık ayrı, aşk bitişik yazılır”

Sonunda onu konuşmaya ikna etmişim. Buluşma yeri olarak, Haydarpaşa Garı'ndaki lokantayı seçtim. Önünden sürekli trenlerden inen, trenlere binen, her sınıftan insanın geçtiği fakat içine sadece cebinde yeterli miktarda parası olanların girebildiği o lokanta... bir hafta boyunca mesaiye kalıp biriktirdiğim parayı o yemeğe harcamak, umurumda bile değildi.

Buluşma zamanına bir saat kala oradaydım. Önce garda hep bir telaşları varmışçasına yürüyen, solgun yüzlü insanları seyrettim. Veda edenleri, veda edilenleri izledim. İnsan seslerinin ve uğultuların, koskoca bir holün içinde devinerek, kulaklarıma doluşuna aldırmadan, kalkan trenlerin düdükleleriyle irkildim. Sonra o kalabalığı ve akışı kendi doğallığına bırakarak lokantaya girdim. Genelde orta yaşlı insanların uğrak yeri olan o lokantada, kapıyı görebileceğim bir masaya oturup beklemeye başladım. Buluşma saatine kırk beş dakika kalmıştı. Farkında olmadan sağ bacağımı hızlı hızlı oynatıyormuşum; masadaki küçük vazo sallanmaya başlayınca fark ettim. Sakin olmam gerekiyordu. Yine bir tren düdüğü ile irkildim. Kendimi sakinleştirmek için ona söyleyeceklerimi tekrar aklımdan geçirdim. Tekrar ettiğim her cümlede, heyecanım biraz daha artıyordu. Acaba teklifimi kabul edecek miydi?

Sözleştiğimiz saatten on dakika sonra kapıda göründü. Sigara dumanının hafif bir sis tabakası gibi etrafı sardığı mekanda gözleri beni arıyordu. Ayağa kalkarak el salladım ve kendimi belli ettim. Yüzündeki ifadesiz ifadeyi hiç değiştirmeden masaya kadar yürüdü. Heyecanım giderek artıyordu. Gülümseyerek, “hoş geldin” dedim, elini sıktım ve sandalyesini çekip masaya oturttum. Yüzünde, duygularını açığa vuran en ufak bir kıpırdanış bile yoktu... bu, işimi biraz daha zorlaştırıyordu.

Sesimdeki heyecanı saklayarak nasıl olduğunu sordum. Yüzüne o an oturan yapmacık bir gülümsemeyle cevap verdi. “iyiyim.” Sorunun arkasından, “sen nasılsın” sorusu gelmeyince, bir an önce bu konuşmayı bitirip gitmek istediğini anladım. Moralim bozulmuştu. Ama bunu belli etmedim. Derken bir tren düdüğü daha duyuldu.

Bir ırmak gibi omuzlarına akan saçlarını, ince parmaklarının arasına alarak geriye doğru attı ve iri gözlerinde saklamadığı bir gerginlikle “ne kadar gürültülü bir yer seçmişsin” dedi. Yüzümün kızardığını hissettim. İstersen başka bir yere gidelim diyecek oldum önce. Sonra vazgeçip, “ben burayı çok seviyorum” dedim. “nesini seviyorsun Allah aşkına” diyerek küçümseyici bir tavırla burun kıvrıldı. “burası tutunamayan insanların sığınağı gibi geliyor bana” diyebilirdim sadece.

Yemeklerimizi yerken basit konulardan konuştuk. Sanki ikimiz de biraz sonra yapacağımız o ciddi konuşmaya hazırlıyorduk kendimizi. Yemek biter bitmez bir sigara yaktı. Karnını doyurmuş olmanın ve yemekten hemen sonra yakılan sigaranın keyfiyle gülümseyerek “ee anlat bakalım şimdi” dedi. Anlatacağlarım çoktu ama neresinden başlayacağımı bilemiyordum. Ona olan ilgimin uzun süredir farkındaydı. Hatta zamanla bu ilginin, tek taraflı bir aşka dönüştüğünü de görüyordu. Söyleyeceğim her şeye hazır bir tavır vardı. Sanki ona daha önceden duymadığı hiçbir şeyi söylemeyeceğimden emin gibiydi. Kendine olan bu aşırı güveni beni telaşlandırıyor, beklediği konuşmayı bir türlü başlatmıyordu. Derken bir tren düdüğü daha duyuldu.

Sonunda cesaretimi toplayıp onu uzun zamandır beğendiğimi ve bir birliktelik umut ettiğimi söyledim. Güzelliğinden cesaret alarak ve bu tür tekliflere alışık bir tavırla “bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim” dedi. Dudağından dökülecek bir sonraki cümleyi merak ederek baktım yüzüne. Sigarasını söndürüp devam etti:

- Suskun ve içine kapanık birisin. Bazen içinde ne gibi fırtınalar koptuğunu merak etmiyor değilim. Ama çok suskunsun. Aşkta da böyle misindir?

- Susmayı seviyorum galiba. Evet, ben aşkta da suskunum. Konuştuklarım bir değer ifade etmiyorsa, susmayı yeğliyorum. Zaten hep bu yüzden kaybediyorum. Sustuğum yerden vuruluyorum her

defasında... bazen ölüm gibi susarım. Hayatı rafa kaldırmak gibi bir şey bu. Bazen ömrümü öyle bir susarım ki, değme ölümlere taş çıkartır.

Bunu gülerek söylemiştim. Masadaki ağır havayı, gülüşlerimle dağıtmaya çalıştım. Sözlerimin onda bir etki yaratıp yaratmadığını anlayabilmek zordu. Yüzündeki ifadesizlikle devam etti:

- Bu suskunluklar birer kesik gibi duruyor yüzünde biliyor musun?

- Boyumdan büyük kesiklerle büyüdüm ben. Ama bunu ilk söyleyen insan sensin. Oysaki yüzüme hiç bu kadar dikkatli baktığını düşünmemiştim. Şaşkınlık içindeyim doğrusu. Hep, her şeye kırgınmış gibi duran dudaklarım yüzünden biliyorum... hayata karşı takındığım bu gizli küskünlük en çok dudaklarıma yansıyor. Hiç farkında değilim bunun. Ne zaman biri kalbimi kırsa, dudaklarım küçük bir çocuğunki gibi büzüşüyor, küskünlük akıtıyor her yere.

- Bence yine de yüzüne binlerce sıfatsızlık sıkışmış insanlardan daha güzel görünüyor bu halin.

Masaya oturduğumuzdan beri ilk defa bana dair güzel bir söz çıkmıştı ağzından. Aslında o sözün beni öven yanıyla değil, içinde barındırdığı tecrübeyle ilgileniyordum. Bir insanın, başka insanlar için “yüzüne binlerce sıfatsızlık sıkışmış insanlar” diye bahsetmesi, o kişinin yaşarken ne gibi deneyimlerden geçtiğini de anlatıyordu. “yüzüne binlerce sıfatsızlık sıkışmış insanlar” diyen bir insanla konuşuyor olmak demek, çok kez aldatılmış, kandırılmış ve bunların sonunda insan sarrafı olmuş, insanları bir bakışta tanıyabilen biriyle konuşuyor olmak demektir.

Bu gerçek beni ona daha çok bağlıyordu. Hatta giderek daha fazla hayranı oluyordum. Derin bir sessizlik oldu masada. Dirseklerini masaya koydu ve gözlerimin içine bakarak devam etti:

- Biliyor musun? Senin herkesten farklı bir yanın var. En neşeli kakkahanda bile bir keder gizli. Ellerin sürekli cebinde. Sanki bir şeyleri gizler gibisin. Sanki tutunamayan bir aşkzede duruşun.

-Nezrede olduğumu ben de bilmiyorum. Ama hep bir yıkılmışlığım, adını bir türlü koyamadığım mağduriyetim var. Deprem sonrası her şeyini yitirmiş insanların çaresizliğini andırıyor bu halim. Bir şey zedeyim evet! Ama nezrede olduğumu inan ben de bilmiyorum. Aşka küfredenlerin aşka daha çok sevdiğini görüyorum. Aşk kendisine sövenleri nasıl anlıyor da onlara mutluluk sunuyor anlayabilmiş değilim. Ben aşkın bilmediği bir dilde mi küfür ettim de bana bu kadar hoyrat davrandı? Ben aşka nece sövdüm bilmiyorum. Ellerin diyorsun. Ellerim neyin cebinde sence? Gerçekten ceplerimde mi yoksa sadece onları fark etmesini beklediğim insanların görebileceği korunağında mı?

- Farkında mısın bunları söylerken bile ellerin masanın altından hiç çıkmadı.

Bunu fark etmiş olması beni çok şaşırttı. Gerçekten de ellerim masanın altından hiç çıkmadı o konuşma boyunca... kurabiye çalarken yakalanmış bir çocuk telaşıyla hemen masanın üzerine koydum ellerimi, utanmıştım. O ise karşımda kendinden emin ve alaycı bir gülümsemeyle halimi inceliyordu. Bir sigara daha yakıp devam etti:

- Bazen, hayata bir saate bakar gibi baktığını düşünüyorum. Hecan ve içinin içine sığmadığı zamanlarda, veya sevinilecek bir şeye doğru ilerlerken acelecisin. Sanki öyle zamanlarda, saatinin akrep ve yelkovanı hiç ilerlemiyor. Kendinle baş başa kaldığın ve hayatın sırtına yüklediği sorumlulukların seni ezdiği, aşk ve acının aynı anda üstüne çörelendiği zamanlarda da sanki o akreple yelkovan yerinden fırlayacakmış gibi... bunun en kötü yanı ne biliyor musun? Hayata saatten baktığın sürece, eskiyen onbir'in hesabını hep oniki'den soracaksın.

Söylediklerini büyük bir şaşkınlıkla dinledim. Beni başından savmak için türlü bahanelere başvuracağını düşünürken, o, karşıma geçmiş benimle ilgili analizler yapıyor. Daha da kötüsü bu analizlerin hepsi doğru çıkıyor. Benim bile yüzleşmekten korktuklarımı bir bir masaya döküyor, kırmaktan hiç korkmadan, aldırmandan... hatta fütursuzca...

Nutkumun tutulduğunu hissediyorum bir an. Önümdeki suya uzanarak bir dikişte bitiriyorum. Bu beni biraz rahatlatıp, vereceğim cevap için bana zaman kazandırıyor:

- Söylediklerinde haklılık payı çok büyük. Ama durumum tamamen bununla da özetlenemez.

- Zaten ben de psikolog değilim. Sadece gördüklerimi ve hissettiklerimi söylüyorum.

- Hayatın o kocamanlığı içinde bazen kaybolduğumu, boğulduğumu hissediyorum. Kaçıp kurtulmak istiyorum. Ama kaçmak istediğim o hayat, istemediğim şeylerin yanı sıra, hasretini çektiğim şeyleri de sunuyor bana. Sevmek gibi, aşk gibi, sen gibi... hayatın anlamını çözmeye çalışırken uyuyakalıyorum bazen. O kadar yoruyor ve kandırıyor ki beni. Sonra en kandırıldığım yerden küsüyorum hayata.

- Bana ellerini ver!

- Efendim?

- Ellerini ver dedim.

Kalbim hızla atmaya başladı. Benden ellerimi istiyordu. Konuşurken nereye koyduğumu bilmediğim ellerimi... acaba yine masanın altına mı saklamıştım? Biraz önceki sahneyi, hızlıca düşünmeye başlıyorum hemen. Filmi geri sarıp tekrar izlediğimde, ellerimin masanın altında değil, anlattıklarımın ahenkli bir halde hareket ettiğini görüyorum. Bu beni biraz rahatlatıyor. Korkarak ve titreyerek uzatıyorum. İçimde uçurumdan aşağı yuvarlanırcasına bir his belirliyor. Ellerime uzandığı her saniyeyi, ağır çekimde izliyorum sanki. Her iki elimi de avuçlarının içine alıyor. Sıcacık ellerini, kalbimin derinliklerinde hissediyorum. Ama bu bir el ele tutuşma değil. Biz, el ele tutuşmuyoruz. Sadece o benim ellerimi avuçlarının içine, sanki biraz sonra bana geri verilecek bir emanetmiş gibi yerleştiriyor. Avuçlarının içi tavana doğru bakacak şekilde tutuyor ellerimi. Avucuma bakarak:

- Bak bunlar senin hayat çizgilerin. Birbiriyle kesişen, birbirinden uzaklaşan. Birbirine hiç dokunamayan karmakarışık çizgilerle dolu avucun. Kimi derin bir iz taşıyor, kiminin varlığı bile şüpheli. En incesinden en kalınına varana kadar hepsi bir yer tutuyor avucunda. Ve şimdi bir düşün; o koskoca hayat dediğin çizgiler sadece avuç için kadar senin... iki avuç içine sığıyor bak o koskoca hayat dediğin çizgi... hayatı bu kadar büyütme ve her şeyin aslında senin avuçlarının içinde olduğunu bil!

Sözleri bittiğinde derin bir sessizliğe gömüldüm. Kurduğu her cümle beni biraz daha cahil kılıyor, sanki o konuştuğum ben eksiliyordum. Bugüne kadar hiç kimse hayatın gerçeğini bana bu şekilde göstermemişti.

Konuşma uzadıkça, biraz daha rahat davranmaya başladığını gördüm. Daha çok gülüyor, konuşma aralarına espriler sıkıştırıyor ve yüzündeki anlamsız ifade, yerini sevecen bir hale bırakıyordu. Ellerini ellerimden usulca çekerken, sanki parmaklarıma bıraktığı sıcaklık ruhumun her yanını sarar gibiydi. “keşke ellerimi ellerinden hiç ayırmasaydı” diye düşünürken, o çoktan masadaki kendi sınırlarına dönmüş, arkasına yaslanmıştı.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki... her birini tek tek sıralamak ve hepsine tatmin edici cevaplar almak istiyordum. En fazla cevabını merak ettiğim soruyu bir çırpıda soruverdim:

- Düşündüğümde de fazla tecrüben var hayat konusunda. Kolay kolay aldanabileceğini sanmıyorum. Doğru, değil mi?

- Değil! Bu maskeli baloda, kimin gerçek yüzüyle dolaştığını bilmek zor. Belki şu anda ben bile bir maske takıyorumdur. Gerçekten maske takıp takmadığımı kendim bile bilmiyorum. Bilsem, inan şu anda itiraf ederdim bunu. Bürünmek zorunda kaldığımız kişiliklerin, zamanla “bizim” olduğunu, bize yapıştığını, bir yama gibi sırtta olduğunu fark ettiğimizde, gerçek benliğimizi çoktan kaybetmiş oluyoruz.

- Ama dostlarımız var. Sevdiklerimiz var. Onlar, bize hatırlatmıyor mu kaybolan kişiliğimizi? Onları sahte kimliğimizle, maskeli bir anlayışla nasıl sevebiliriz ki?

- Dost mu? Ne dostu? İnsandan insana dost olmaz! En gerekli yerde, engerek oldu dostlarım. Sinsiliklerini sinsice sakladılar. Ben insana inanmam. Hele aşka hiç! Bana aşık olduğunu söyleyen, beni etkilemek için etrafımda maskelerle dolaşıp hep iyi yanlarını gösteren asalaklarla dolu her yanımdır. Hepsinin gerçek yüzünü biliyorum. Yaşadığını zanneden öyleler hepsi. Onlar gibi olmaktansa gerçekten ölmeyi yeğlerim. Bir gün bir tanesine ne dedim biliyor musun? “yaşar gibi yapıp “sence” ölmektense, ölür gibi yapıp “bence” yaşarım daha iyi” dedim. Tabii hiçbir şey anlamadı mongol. Salak salak yüzüme baktı.

- Sonra ne oldu?

- Baktım anlamıyor, onun dilinden konuştum. “canın cehennem” dedim, anladı.

İkimiz de buna çok güldük. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk. Konuşmalarımız kaydedilse, nerdeyse hayat dersi olabilecek tarzdaydı. İçimden “iyi ki ona aşığım” diye geçirirken, ben de anlatmaya başladım eski aşklarımı. Bu sırada bir tren düdüğü daha çaldı.

- Benim de çok acı çektiğim aşklarım oldu. Bir tane Ayten vardı mesela... çok çekti. Hep sevmek isterdi ama karşılığında verdiği sevgide de oldukça cimriydi.

- Ah bilirim öylelerini. Vermeden almayı sever onlar.

- Evet, hep olmadık ve bitmeyen istekleri vardı. Sonunda canıma tak etti ve “sen bana güneşten yağmur çal diyorsun” dedim. Afalladı. Hiç böyle bir tepki beklemiyordu. Ben de artık nasıl birikmişsem, ağzımdan çıkıverdi işte.

- Ee sonra?

- Sonrası bilinen son işte... tartışma büyüdü, büyüdü en sonunda ona bağırarak “Sen sevdana baş aktör değil, provasız aşklarına figüran arıyorsun.” dedim. Sonra o bana ne dedi biliyor musun?

- Ne dedi?

- “canın cehennemde”

Birden ikimiz de kahkahalara boğulduk. Gözümüzden yaş geliyordu adeta. Sonra birden durup, “senin de kederle evlenip boşanmış dul neşelerin var” dedi. “dört tarafı gözyaşıyla çevrili...” Gülüşüm aslı kaldı yüzümde. Bunu, başka hiçbir cümle bu kadar iyi özetleyemezdi. Neden der gibi baktım yüzüne:

- “en neşeli kahkahanda bile bir keder gizli.” derken, işte tam da bunu anlatmaya çalışıyordum. Senin şekerle tatlandırılmış gözyaşların var. Kahkahaların en gizli ağlama biçimin aslında. Herkesten gizliyorsun acılarını. Üstelik bu gizlediğin acıların üstünü gülüşünle örtüyorsun. Sorarım şimdi sana; senin acın kaç şekerli?

- Beni apansız yakaladın. Sana karşı kendimi çok zayıf hissediyorum. Bir ayna görüyorum sanki karşımda. Üstelik hep kaçtığım, görmezden geldiğim bir ayna.

- Belki de... ama şunu unutma; kimse kendisinden daha iyi bir ayna olamaz kendisine. Belki senin aynan kendine kırık mı? Yüzüne bakmasını bilen, sakladıklarını okumasını da bilir.

- Herkesten sakladığım, alnımda ismiş haberim yok.

- Anlamadım?

- Yani ben her şeyi sakladığımı sanırken, meğer tüm sırlarımı yüzümde taşıyormuşum. Hani olur ya bazen bilirsin. Alnına bir is sürülür, sen göremezsin. Akşama kadar o isle dolaşırsın. Herkes yüzüne bakar, güler ama kimse seni uyarmaz. İşte o yüzden öyle söyledim.

- “herkesten sakladığım, alnımda ismiş haberim yok.” diyorsun. Haberin yoksa, suçun da yok demektir. Sen masumsun. Suçlu olanlar; o isi görüp de seni uyarmayanlar.

- Buradan sıkıldım, biraz yürüyüş yapalım mı?

- Peki.

Hesabı ödedim ve çıktık. Garın deniz tarafına bakan merdiven-

lerine yöneldik. Rüzgar saçlarını dağıtıyordu. Yüzümüze çarptıkça, içerinin üzerimize yapışan o ağır havasını dağıtıyordu. Akşam serinliği, uzaklardan duyulan bir türkü gibi sarıyordu bedenlerimizi. Ağır adımlarla kıyıya indik. Denizde kırpışan ışıklara daldık bir süre. İşkeleye yanaşan vapurları seyrettik. Bir ara “hava biraz serinlemiş” dedi. Üzerimdeki ceketi çıkarıp omuzlarına örttüm. Rüzgardan savrulan saçları yüzüme dokundu o sırada. Gözlerimi kapatıp, kokusunu içime çektim. O anda dönüp sordu:

- Güzel kokuyor değil mi?

- Duyduğum en güzel kokuydu. Ne kullanıyorsun?

- Havadaki kokudan bahsediyorum ben! Lodosun getirdiği kokudan...

- Ha pardon. Evet evet. Hissedebiliyorum. Çok güzel.

Utancımдан yerin dibine girdim. Ellerimi nereye koyacağımı şaşırdım yine. Baş belası eller! Komik duruma düşmüştüm. Düşüğüm bu durumdan faydalanıp, kahkahalarla gülebilirdi. Gülmedi. Beni aptal aşık durumuna düşürebilirdi. Düşürmedi. Sadece “hava mevsim normallerinin altında” dedi. “mevsim normallerinin umrunda mıyım” diye homurdandım kendi kendime. “ne dedin?” diye sordu. “yok bir şey” diye geçiştirdim.

Birkaç adım ötemde durdu. Gözleri hala denizdeydi. Yanına yaklaşp “seni sevdi diye yüreğimden utanma” dedim. Yüzüme baktı ve:

- Neden utanacakmışım ki?

- Bilmem. Kendimi birden çok değersiz hissettim. Öylesine çıktı işte ağzımdan.

- Kendinden korkan bir tarla korkuluğu gibisin biliyor musun?

- Bu da nereden çıktı?

- Utangaçlığının üstünü utancınla kapatmaya çalışıyorsun. Beni sevdiği için kalbinden utanmamamı isterken, en çok kendi utanç-

larının üstünü kendi utancınla örtüyorsun. Bu kadar ezik olmamalı. Bu yüzden kendinden korkan bir korkuluksun işte.

- Sözlerin çok ağır, çok yaralayıcı ama çok gerçek. Sana kızmıyorum... kızamıyorum. Ne kadar zehir de olsa kelimelerin, hepsi doğru. Sana şimdi seni sevdiğimi söylemek isterdim ama biliyorum sen bugün de kapalısın "seni seviyorum"lara. Sen benim görmek için bakmaya gerek bile duymadığım ezberimsin. Ama yanında kendimi, kirli bir peçete gibi hissediyorum. Şu rutubet ve sidik kokulu duvarlara benziyor yüzüm. Hatta ondan daha değersiz.

- Bunu yapma işte! Kendini değersiz kılma. Biraz daha böyle konuşursan, komplekslerin olduğuna inanacağım. Davetini kabul ettim ve geldim. Seni değerli görmesem, bana ilgi duyduğunu bildiğim birinin yemek davetini kabul etmezdim!

- Sen çok şeyken bir şeyde, ben bir tek benim herkeste. Evet bende o kadar çoksun ki... o yüzden çok şeysin bir şeyde... yani bende... ama ben.. ama ben herkesin seni sevdiğimi bildiği biriyim. Yani herkese göre sen'im ben. Sen olmuşum. Ve bunu herkes biliyor. Sense şimdi öğreniyorsun.

- Yemek tarifi gibi verilen aşk tariflerine benziyor sözlerin. Bence sen aşkı sadece "çok sevmek" olarak algılıyorsun. Oysa karşılıklı sevmektir aşk... karşılıklı sevmek ve kavuşamamaktır... o yüzden ben aşk dedikleri birlikteliğe inanmam. Kavuşmuşsan o aşk olmaz. Ayrıca, kibarlığın arkasına sığınma ve beni kırmaktan korkma. Çünkü ben seni kırmaktan korkmuyorum. Bundan korkarsam, düşmanın gibi davranmış olurum. İnsan değer verdiği insanın yüzüne gerçekleri vurmaları... bir şamar gibi gelse de...

- Kibarlığım edilmez küfürdür belki. Sen anla onu! Kimse anlamadan ya sustum ya suçtum. İki türlü de bana ziyandı. Ne insanlar anlayabildi derinliğimi, ne ben anlayabildim onların sığlığını. O yüzden hep sustum ve sustukça suç oldum. Ama hiç işlenmedim.

- Bir esaretin içindesin bence. Oysa... oysa tek yapman gereken şey; o esaretin başına bir "c" harfi koymak.

- Bir ölüme bin Azrail saldın farkında mısın?

- İnsanı en çok kendi mevsimini terk eden “sahte karlar” aldatır. Ben sana cesarettten bahsediyorum, sen hala hayatın kocamanlığında. Kaybolmaya mahkumsun sen kendi kuyunda.

- Üzüldüğüm kadar ağlayamadım hiçbir zaman. Hep eksik yaşadım, hep eksilererek yaşadım. Acıdan uyuşmuş bedenime birer dokunuş gibi geliyor bu sözlerin. Yine de çok seviyorum seni; sabah aydınlığıma koca bir “iyi akşamlar” bırakıp gitmene rağmen... olsun...senin de bu çorbada acın bulunsun.

- Şiir gibi konuşuyorsun yine. Ben nice ateşli şairlerin taramalı şiirlerinden kaçtım biliyor musun? Ben de çok sevdim. Yenildim. Gidene gözyaşı dökmek yerine, yolda karşılaştığım çok bulutlu bir iklimle ağlaştım. Bak, istediğimde ben de şiir gibi konuşabiliyorum. Aşk bir armağandı bana... hiç alamadığım! Gidenler, aşksız armağanlarını vermeden gittiler... ben de armağansız aşklarıyla yetindim. Sonra düşündüm kendi kendime. Ulan dedim, onlara helal olan her halt, neden bana kabahat?! Hep gidenler mi kazanmak zorunda? Sonra neyi öğrendim biliyor musun?

- Neyi?

- Öle öle sağ çıkmayı her aşktan.

İkimiz de ağlıyorduk. Rüzgara karışan hıçkırıklarını duyuyordum. Sarıldım ve göğsüme bastırdım. Öylece kaldık dakikalarca. O güçlü kız gitmiş, yerine yenik bir insan gelmişti sanki. Ancak kollarımdayken hissedebiliyordum zayıflığını, çaresizliğini. Hemen yakındaki bir banka oturup, birer sigara yaktık. Artık vapurlar yanaşmıyordu iskeleye. Sokaktaki insanlar şekil değiştirmeye başlamış, evine telaş içinde yetişmeye çalışan insan profiline yerini, gece insanları almaya başlamıştı.

Sigarasından derin bir nefes çekerek “hadi bana iyi gelecek şiirlerinden birini oku” dedi. Hiç tereddüt etmeden elimi cebime attım. “oo, bakıyorum hazır dolaşıyorsun” diyerek yüzündeki kederli havayı, muzip bir tavra çevirdi. “ceplerim ölmüş şiirlerimin tabutluğu gibidir” dedim. Şefkatle yüzüme baktı. Ona, cebimde unuttuğum, kimi yarım yazılmış, kimi sadece başlık halinde kalmış şiirlerimden bahsettim. Ölü doğan şiirlerimden... prematüre şiirlerimden... bir masal dinler gibiydi. Ağlamak onu uysallaştırmış, bana daha da